

'Ségula', l'Ebre i el dret a decidir

Ara fa una setmana em trucava el director del Festival Medimed de Sitges, el mercat euromediterrani del documental, per comentar-me que hi havia molt d'interès per conèixer la realitat catalana respecte a la demanda de l'estat propi. El cas era que, en visionar el nostre documental *Ségula, lo futur de les Terres de l'Ebre*, ens va aconsellar que fèssim un recull de premsa internacional sobre la demanda de sobirania de Catalunya; segons ell, aquest seria un bon ganxo per distribuir *Ségula* al món.

Tot i que a *Ségula* no és parli de la independència de Catalunya, sí que és parla del problema o la virtut, depèn de com s'enfoqui, que rau sota totes les banderes, el respecte identitari dels pobles, la seva cultura, la seva llengua. Parlava amb una directiva de la televisió France 3 que em comentava que era molt lleig que Catalunya volgués la independència tot just quan a Espanya li van malament econòmicament les coses; raonament al qual vaig respondre amb un exemple: Si jo sóc el teu marit, et maltracto psicològicament i no et deixo créixer de forma independent com a persona, i encara menys com a professional, el més lògic és que tu em demanis el divorci. A partir d'aquí, i com molt bé diu un columnista del *Financial Times* que demana un referèndum per a Catalunya, "Cap matrimoni sobreviu declarant il·legal el divorci".

Vaig continuar explicant-li que tot arrenca amb un poble amb més de mil anys d'història, que ha patit l'imperialisme d'uns veïns que han volgut manar sobre casa d'un altre, ens han pres històricament la suor del nostre treball i, en lloc de reconèixer la nostra vàlua per l'ajut donat, volen sotmetre'ns encara més a unes normes del joc escrites i pactades fa 35 anys, just quan moria el dictador i

"Tot arrenca d'una consciència col·lectiva d'identitat davant un sistema econòmic, un estat i uns recursos naturals que se sobreexploten"

ens deixava l'herència de la monarquia parlamentària sota l'ombra de la bandera constitucional espanyola. Pel bé de tots els espanyols, Catalunya ha callat en un silenci sobiranista de més d'un quart de segle.

L'espurna que va encendre la met-

Mario Pons
productor i guionista

xa de la situació actual se situa l'any 2000, quan centenars de milers de persones vam omplir els carrers de Tortosa, Amposta, Móra d'Ebre, Sagrass, Barcelona, Madrid, Brussel·les... per defensar els valors identitaris lligats al riu Ebre, als rius en general. La defensa de l'Ebre a Catalunya va provocar un canvi de govern, el de 2003. Convergència i Unió va aprendre que anar en contra dels valors identitaris de l'Ebre, de Catalunya, té un cost electoral. A pesar de la deshonra que significà per a les esquerres *antitransvasistes* la gestió de la *Crisi de la sequera* de 2008, el govern tripartit va impulsar el nou Estatut, que es va anar retallant successivament fins que el pacte entre Mas i Zapatero el van deixar sec,

quart, el dels partits polítics que estiren cadascú cap a la seva banda sense tenir en compte la gent. En realitat, estem vivint un procés de descolonització dels pobles vers les metròpolis que absorbeixen tots els béns humans i naturals per benefici d'unes quantes corporacions que apriemen l'Estat, ara mateix, del malestar.

Lo riu és vida era i és molt més que un clam per defensar-nos dels embassaments i els transvasaments, és reclamar el nostre protagonisme com a poble per ser, davant de la desaparició del Delta, de la destrucció de la conca del riu que dona nom a la Península, la integritat dels recursos naturals i les persones que hi habiten. Tot això i molt més es defensa amb *Lo riu és vida*, també la demanda vegueria de l'Ebre, el nostre estatut, xicotet, però necessari per a la nostra pròpia autogestió, per prendre les nostres decisions.

Li agraeixo al director de Medimed Sitges el consell que ens va donar respecte a contextualitzar les demandes de l'Ebre dins l'actualitat política a Catalunya. Tenia raó. Al fi-

com el riu. El Tribunal Constitucional el va acabar d'enterrar. El fracàs del procés estatutari ens portà a la manifestació del 10 de juliol de 2010, les consultes sobiranistes del Maresme, la constitució de l'Assemblea Nacional de Catalunya... que ha desembocat en l'històric 11 de setembre de 2012: 1,5 milions de catalans al carrer reclamant l'Estat propi.

Hem de tenir clar que tot arrenca d'una consciència col·lectiva d'identitat davant un sistema econòmic, un estat i uns recursos naturals que se sobreexploten, havent esgotat la democràcia, el riu, la paciència i les butxaques de la gent, que han provocat un fenomen d'indignació generalitzat. A l'Ebre vivim un triple centralisme, el de Madrid, el de Tarragona, el de Barcelona, i potser un

nal vam convèncer i hem tornat de Sitges amb dos vendes internacionals, una a França i l'altra a Romania, a més d'aconseguir l'interès de televisions d'Holanda, Alemanya, la República Txeca, Qatar o el Líban, entre d'altres. El món vol conèixer la nostra realitat socioeconòmica; també l'ambiental i la identitària lligada als paisatges. El cas és que, mentre esperem les eleccions i la consulta per la independència, molts de catalans i catalanes continuem sense arribar a final de mes. D'altra banda, al riu cada cop li costa més desembocar a la mar, per desgràcia de Catalunya, que veu com part de la seua essència, el Delta, desapareix en mig dels nostres clams d'independència.

Ara més que mai, ebrencs i ebrenques..., fa falta més gent a la *Ségula*.